

Kristusprogrammet.

— mot „riket av dette kosmos“

For „Samfundsliv“ av stortingsm. Sig. Jacobsen

«— Med åndelige kommunikasjonsmidler bekjemper man universaliteten».

«— Med intelligensens skarpeste våben fordummer man menneskene».

Ovenstående blev fremholdt av herr Harry Blomberg på «Oxford»-møte i Oslo den 30. okt. sistl. ifølge referatet i «Tidens Teg».

Så spør vi i sannhetens navn Harry Blomberg og Fredrik Ramm m. fl. Oxfordister, kirkens prester og biskoper: Finnes der nogen annen «universalitet» enn den som er manifestert i «Fader vår»: — Lat din vilje, universaliteten, din lovorden «skje, som i himmelen» (i universet), «så og på jorden» blandt menneskene?

Og er ikke «intelligensens skarpeste våben» manifestert i de skriftlærdes teologi, og i den «social-økonomiske-videnskap», og i politikerenes hundretusen tvangslover?

Kan vi fremdeles ha håp om og tro på, at folkelykke og verdensfrelse

og fred, kan etableres efter teologenes og de religiøses anvisninger, og efter økonomenes «noteringer» og politikernes vilje og vedtekter? Eller gjelder det liv og død, opreisning eller undergang, at vi oppfatter og erkjenner og handler ut fra «universaliteten» og livslovene?

All erfaring viser at det er av avgjørende betydning hvordan menneskene stiller sig til livets universelle lover. Hvis disse brytes, så blir det til skade (kortslutning). Men hvis de følges, blir det til gagn.

I forståelsen av at der i all natur er en universell lovorden, «som skjer», så ber vi til fader vår om at denne samme vilje skal skje — «på jorden» mellom oss menneskene.

Da blir spørsmålet: På hvilket område innenfor menneskesamfundet gjelder «universaliteten» — faderens vilje? Faderens vilje «i himmelen» både den synlige og usynlige, ligger i de universelle drifter og krefter i

VEND%

all natur. Faderens vilje «på jorden» ligger i menneskenes krefter og drifter, ønsker og behov. Og de er lovmessig ordnet alle sammen. —

Hvad er så «universalitetens» sterkeste drift hos menneskemassen? Nogen sier at den sterkeste drift ligger på det seksuelle område. Andre sier på det religiøse. Men den sterkeste drift, som har den mest omsigripende betydning i samfundet, både individuelt, i familie og i nasjonen, det er ego-driften. Det er trang, behovet etter selvopholdelse, driften etter mat og klær og hus, ytre og indre harmoni i følelsen av samhørighet og materiell frigjorthet, skaper-trang og -glede, familieansvar, hygge og komfort. Alt dette er et meget sterkt universalt krav, en livsdrift. Det er universalitetens økonomiske drift hos menneskene.

Hvori ligger dekningen for dette universelle økonomiske livskrav? Tør prestene og Oxford tro på Jesus Kristus som lærte oss å be til «faderen» og skaperen av all universalitet: «lat din vilje skje», se til fuglene og dyrene og til liljenes husholdning? Der forekommer ikke diskontopolitikk eller «budgettmessige hensyn». De setter ikke i bank og tar renter av hverandre. De forlanger ikke pris og høkrer. De tvangsauksjonerer ikke for skatt, avgift og presterettighet. Der spørres ikke etter prisindeks. De hverken assurerer eller forsikrer. De samler ikke på fattigkasse. De tror ikke på statskasse eller fondskasse at det kan gi lønn, bidrag og «det daglige brød». Men de tror på «universaliteten» for enhver «pris». Og derfor, til gjengjeld: — den himmelske faders lovorden skaffer dem alt, så selv en meget høit lønnet, «fastlønnet» eller en «rentenist» ikke er klædd som en av dem». Hvor meget mere er ikke vi verd, som har fått forstand og evner til å herske og nyttiggjøre oss både de synlige og usynlige krefter i naturen. Vi har stoff og energi i ubegrenset mengde.

Altså spør vi dere religiøse «ledere» og lærere i kirken og i Oxford: Vi spør i den «absolutte» sannhetens

setter vi penger i banken og får høie renter, så spiller vi poker med hverandre i statens pengelotteri, så «tjener» vi penger, og så får vi høie skatter, som betinger høie priser. Men dets høiere renter og skatter og følgelig høiere priser på alle livgoder, dess større og større blir avstanden mellom mennesket og naturen, dess større blir avstanden mellom skaperen og skapningen, mellom mennesket og «Fader Vår». Det blir brudd (kortslutning) på den universelle lovordning. Der opstår dyrtid, arbeidsløshet og nød, klassehat, kaos og krig. Dette er de synbare «tidenes tegn» på at menneskene har tatt feil, har vurdert feil (= syndet mot livslovene, mot «universaliteten»).

Jesu Kristus' gigantiske innsats for «fred på jord», og i menneskene en velbehagelighet bestod nettopp deri at han påviste betingelsene for Gudsrikets «komme» til jorden i og ved at vi handlet ut fra den universelle krafts og drifts lovorden. Kristus fortalte sannheten om det universelle driftsliv både i og utenom menneskene. Men det var politikerne og sosialøkonomene og de religiøse prester og fariseere som korsfestet ham, fordi at hans påvisninger av universaliteten ikke passet inn i de såkalte folke-lederes «verdens-kosmos» (ifølge biskop Fleischers oversettelse = «mitt rike er ikke av dette tvangsorganiserte slags»).

Kristus sier altså ikke ve over menneskene fordi de har deres krefter og drifter. Men han roper: Ve verden for forførelse og villfarelse! Ta eder i vare for eders blinde veiledere, de teologiske, økonomiske og politiske, som forfatter hundretusener av lover og restriksjoner uten at de har «øine og øre» for å oppfatte de universelle lover som var forfattet før verdens grunnvoll var lagt.

Menneskenes universelle krefter og ønsker og behov og driften, blir altså ledet og styrt og drevet og tvungen under teologenes og økonomenes og politikernes påvisninger, som er lov og vilje for riket av denne verden. «Dette kosmos». Det vil si, et av menneskene opkonstruert og forfattet vilkårlig samfunds-system. Men hvis «gudsriket» hadde vært av «denne», politiske og økonomiske — «verdens» lovforfatning, så hadde også Jesus hatt en «organisert» tilhengerskare, et parti eller en sekt som med lov-påbud hadde «forsvart» med sverd i kamp og krig — i Getsemane have — —!!

Altså gjelder det ikke kamp mot kjøtt og blod med sverd og granater. Men det gjelder en åndskamp, en

Altså spør vi dere religiøse «ledere» og lærere i kirken og i Oxford: Vi spør i den «absolutte» sannhetens navn! Var det bare utopi og løier av Jesus Kristus når han henviste til, og lærte oss om «universaliteten» på det økonomiske og det sociale område?

Er ikke menneskenes sterkeste livsdrift og krav, og naturens ydelse manifestert nettop i denne Jesus Kristi påvisning? Og hvad har det ikke kostet verden av liv, sårede og blod fordi menneskene på dette meget viktige område ikke har holdt «herren sin gud's» universelle lov?

—«—

Hvad er det som har skjedd, eller hvad er årsaken til «krise», kaos og krig? Det er et universelt drifts- eller kraft-linjebrudd på det økonomiske område, en kortslutning, fordi våre såkalte «ledere og lærere» (= den intellektuelle autoritet) har «fordummet» folke-massen derved at de lærer menneskene å vurdere i penge-fortjeneste og i penge-verdi istedet for å vurdere i universalitet, menneske-tjeneste og i menneske-verdi.

Istedetfor å fremholde som utgangspunkt den første lovparagrafen i den universielle økonomiske og sociale lov som sier: «det du vil at andre skal tjene dig med, det skal du tjene de andre med», så lærer og lovfester våre politikere og økonomer at vi skal tjene mest mulig penger (mammon) på hverandre!! Så

Altså gjelder det ikke kamp mot kjøtt og blod med sverd og granater. Men det gjelder en åndskamp, en troeskamp.

På kne for din forstand. På kne for din bibel.

Frem med Kristi påvisninger av universaliteten, — «som i himmelen, så og på jorden».

Det gjelder enten Kristi påvisning av den universelle sociale og økonomiske lov i sannhet og veien til livet. Eller Barabas-«systemet» til undertrykkelse, til røveri og mord.

På den ene side har vi altså «økonomenes» falske verdivurdering og mammons lære og politikernes vilje og vedtekter. På den annen side gjelder det, at vi oppfatter og erkjenner og ydmyg innordner oss efter «universalitetens» lovmessighet. Ti ingen kan tjene de to herrer Gud og mammon samtidig.

Mellem disse to troesretninger eller åndskvaliteter finnes ingen nådebro. Ikke både og, Men enten eller. Altså ikke både «denne verden» (= «dette kosmos»), — det kapitalistiske system (= «keiserens billede»), og Guds universelle lovorden, kan vi tro på og tjene, samtidig.

Hverken kirken eller Oxford eller frelsesarméen kan frelse oss fra følgene av å bryte universalitetens grunnlov. Selv ikke domprost Hygen fra Oslo får tilgivelse for å tjene både Gud og «keiseren». For keisere og fyrster og folkeførere de hersker over folket, og bruker makt. Men «så skal det ikke være

blandt eder». Der skal den første være eders trell. (Matt. 20—25, 26, 27.).

Men «hvis billede» og påskrift, og illusjon har herr domprosten viet sitt troesliv og åndsliv til? Er det til verdens kosmos (= systemet «keiseren») så gi keiseren sitt, og er det til Gud og virkeligheten, så gi Gud sitt — — ifølge sin **tro og innstilling**. Men det åndsliv og trosliv som alle prester er besjelet med, og lærer folket, det avgir den synbare frukt på samfunds-treet.

Se altså på fruktene av domprostens tro og lære på både og i det såkalt kriste Europa idag. Kan herr domprosten si oss, i hvilken betydning var det at Kristus henviste til bruken av «en kvernsten» i Matt. 18—16.

Til hvilken gud refererer en militær-prest og -general, når disse holder «stille stund» i Oxford? Det kan jo umulig, ifølge sin «stilling» og uniform, være til livets skapende Gud, som sier, du skal ikke slå ihjel. Så må det være til den åndskvalitet som Kristus taler om i Johannes 8—44.

Menneskene er ikke onde viljesener som bevisst vil gjøre galt. «Visste de bare hvad som tjente til deres fred», sa Kristus. Intet fornuftig menneske vil ha ufred og krig. Alle vil ha livsgoder, fred og folkeklykke. Men fred og folkelykke som alle vil ha det kommer ikke. Men dyrtid og mangel, kaos og krig som ingen vil ha, det kommer. Hvorfor?

Folke-massen blir ledet og lært og drevet i troen på sine religiøse og politiske ledere, lærere og autoriteter. Og massens tro er massens gud som får allmakten over massen. Derfor tror massen at de i alle tilfelle gjør sin gud en tjeneste, også da når de tar pengereinter av hverandre og når de dreper hverandre i krig. Men hvilken guds tempel er det som er avbildet på en (norsk) hundrekroneseddell? Og hvilken gud er det presten ber til og takker for seier over «fienden» i krig?? Men massen «ofrer» renter, og slåss som djevler i troen på prestens gud.

I 1938 år har teologene, de skriftlærde, kirken og sektvesenet, og alle ledere og lærere om «riket av dette kosmos» «med intelligensens skarpeste våben fordummet menneskene», derved at Kristi lære om den uni-

verselle lovorden, «faderens vilje», er misopfattet og bortforklart i «en sky» av teoretisk-religiøs hinsidighet. «Villfarelsen» kom og «tok ham bort fra deres øine».

Men «hvorfors står vi og ser op mot himmelen»? sies der i Ap. gj. 1—11. På samme måte skal han komme igjen. Ut av villfarelsen, ut av «skyen».

Altså skal vi ikke religionisere Kristus, men vi skal praktisere hans påvisninger. Heri ligger hemmeligheten med at han er «verdens frelser». Det er ikke nok med læren om Kristus. Men det alt vesentlige ligger i læren av Kristus. Det er den vi skal tro på, opfatte og handle efter. Kristus sier selv: Om nogen forneker mig, skal det bli han tilgitt, men aldri i evigheten blir det tilgitt at man forneker sannhetens hellige ånd. «Bare den som vil gjøre Faderens vilje skal kjenne om læren er av den levende Gud, det er Kristi lære.

Hvad sier «Talsmannen», den helige sannhetens ånd, om hvad er sannheten i Jesus Kristi navn? Det er å tro på og å handle i analogi med livslovmessigheten, den lov som var forfattet, og «såre god» fra verdens grunnvoll var lagt. For når vi innordner oss efter denne lovmessighet da «kommer ditt rike» og vi får «overflod og liv».

Hvis vi altså ikke «omvender oss i ånd og sannhet» til den riktige tro og handling, — så vil verden forgå i giftgass og blod. Det nytter ikke lengere å «forsvare» «systemet».

Å elske sin næste som sig selv, og å gjøre det mot andre som man vil at andre skal gjøre mot en selv, er ikke bare religiøse talemåter som først har gyldighet efter døden. Det er paragrafer i «budet» i livsloven som innbefatter samlivskunsten, — «så og på jorden». Er det derfor ikke villedende, eller har man rett til å operere i Kristi navn, eller å kalle sig en Kristen før man oppfatter og handler i analogi med menneskesamfundets universelle lover, som av Kristus påvist? Det kristne program, Guds vilje, gjeldende sociologi og økonomi i vår samfundsform, er klart og enkelt sagt i bergpredikenen. Og det er jo «hedninger som bekymrer sig» for mammons-systemet. Men også det er determinert og rettfærdig. Guds sociale og økonomiske plan og lov er ikke av den beskaffenhet at menneskene i lengden ustraffet

kan spille og synge og fjase den bort i seremonier, i det håp at følgene for overtredelsen skal utebli ved hjelp av nåden.

Hvem av Oxford og kirkens prester og religiøse ledere vil gå inn for Jesus Kristus i ånd og sannhet og gjerning??

Fordi folket tror på dere, så bærer dere et fryktelig ansvar overfor folke-massens åndsliv. La derfor åndskampen gå ut på å likvidere det gamle hedenske samfundssystem. Ikke med konkurs, tvangsauksjoner og vold, men med forstand!

Jeg blir ofte møtt med at jeg er så ensrettet materialistisk. Men er det ikke alle skapningers ophav som også har skapt driftene og trangen til livet og livets goder? Andre sier at jeg er for «åndelig». Politikerne, med Nygårdsvold, forstår ikke. Ja, hvad skal man ligne «slekten» Nygårdsvold med, og hvis skyld er det at «slekten» er så «vantro»?

Teologene og de religiøse er i hovedsaken optatt med å lære oss å dø, og å «tjene gud-erne». Men bør vi ikke tenke oss at det var fornuftigere og mere livsnært at vi først lærte oss å leve livet riktig? Og er det ikke mere efter guds forordning at vi først lærer å tjene menneskene, og derigjennem opnå betingelse for å tjene livets Gud?

Kristus kom ikke til verden for å la sig tjene, men for å tjene menneskeslekten. Og «faderen» har i all evighet «arbeidet» for å tjene sin skapning. Til gjengjeld skulde vi «banke, be og søke» for å finne den «tjenende lovmessighet».

Tør vi så nu lengere tro på nåde hos livets Gud gjennom dåp og nadver og «house-party» når vi samtidig tjener mammon i bank og børs?

Som stortingsmann er jeg vidne til at Norges ledere dyrker mammon som næringsvei. Alt det som er til pengeutgift for folket beregnes som inntekt i landets administrasjon!! I Norges banker er der ca. 3.6 milliarder kroner som i følge Norsk diskontolov skal forrentes med 5 a 6 pct. Statskapitalismen krever 600 millioner og kommunekapitalismen krever 400 millioner kroner.

Disse summer skal forrentes og «inndrives» av de utpinte og nødsstede arbeidere, jordbrukere og fiskere. 25 pct. av det norske folk «ligger på forsorgen» nødstedt og underernært. Det er ikke «rentenister»

eller prester eller andre på fast (opadgående) lønn, som ber om «nødsbidrag». Nei, av de 25 pct. av folket som er «regulert» ned på «bidrags-lina» finner vi de norske fiskere, jordbrukere og arbeidere. Den gren av folket som av landets naturlige næringskilder skaffer til hele nasjonens underhold, er blitt gjort til «treller» under mammonsåket.

Hvor mange hundre-kronesedler (med illustrasjon av Trondhjems domkirke) har ikke det norske folk «ofret» på kirkens alter til prestelønn, for at presten skulde be om at «den urettferdige mammon» måtte se i «nåde» til urettferdigheten overfor folket. Men også kirken tror på og tjener og opholdes av mammon!

Den norske statskasse har en «inntekt» på ca. 100 mill. kroner på folkets rusdrikkforbruk. Kulturbudgetet, til kirke og undervisning, er en «utgift» av den samme «kasse» på ca. 100 mill. kroner. Vit da det, at hele «andakten» er «økonomisk» beroende på folkets drukkenskap. Eller hvordan vilde det gå med «guds» tjenestemenn på fast lønn, hvis folket sluttet å nyte rusdrikk? Men hvilken «gud» er det kirken tjener?

Alle rettenkende mennesker må se den store fare for moral og kultur som ligger i at staten med sine kirker og prester og militær er gjort moralsk eller u-moralsk uavhengig overfor livets Gud.

Som barn lærer vi på skolen at bare visse meget lavtstående folkeslag bruker giftige piler mot sine fiender. Dette skal selvfølgelig overfor barna påvise den laveste kultur, det sorteste hedenskap.

Les så en norsk militær-innstilling for året 1938 ef. Kr. hvor det gjelder anskaffelse av «moderne forsvarsmidler». Det såkalte «kristelige folkeparti» stemte for innstillingen. — I Jesus Kristi navn, mere bomber og giftgass, — for statens (fedrelandets) skyld. Men hvad er mest «kristelig» eller «hedensk» enten å drepe sine fiender med giftige piler eller med gifsgass, bomber og granater? Hvor må ikke de «sorte hedninger», med sine uskyldige, primitive «forsvarsmidler», gyse i redsel og avsky over de europeiske «kristne folkepartier» hvor «de åndelige kommunikasjons midler» og «intelligensens skarpeste våben» styrer og regjerer i kirke og stat?

Sig. Jacobsen.